

Uspeh, ki zahteva premislek

Ob izidu volitev je deželno vodstvo Slovenske skupnosti upravičeno izrazilo zadovoljstvo, ker je doseglo tri cilje, ki si jih je bilo postavilo med volilnim bojem: ohranitev svojega predstavnika v deželnem svetu, pridobitev mandata v goriškem pokrajinskem svetu, ki ga je bila izgubila na volitvah leta 1975, in ohranitev svojega zastopnika v tržaškem občinskem svetu. Vsi ti trije glavni cilji so bili doseženi, zaradi česar lahko na splošno upravičeno govorimo o uspehu.

Priznati je treba, da so zadnje volitve predstavljale za Slovensko skupnost izredno hudo preizkušnjo, kajti glasovi slovenskih volivcev in volivk še nikdar niso bili predmet tolikšne pozornosti in vsakovrstnih vab, ki so prihajale od glavnih italijanskih strank, kot tokrat. To je bila na Tržaškem med drugim posledica prisotnosti novepečene »Liste za Trst«, ki je vzbujala strah v vodstvih vseh glavnih italijanskih strank. Ne smemo nadalje pozabiti, da je Slovenska skupnost stalno »trn v peti« italijanskim strankam, kar prihaja za časa volitev še posebno do izraza. Če imamo vse to pred očmi, lahko rečemo, da je Slovenska skupnost srečno in brez izgub prestala hudo preizkušnjo, da je povsem opravičila svoj obstoj in da lahko zdaj nadaljuje z novim elanom svoje odgovorno delo.

Deželno vodstvo Slovenske skupnosti pa ne bi smelo kljub uspehu molče mimo dejstva, da je slovenska stranka na volitvah za deželni svet v primerjavi z volitvami leta 1973 rahlo nazadovala tako v odstotkih kot v glasovih v tržaškem in tudi v goriškem volilnem okrožju in da te izgube ni moglo poravnati tistih 634 glasov, ki jih je pridobila v ostalih treh volilnih okrožjih, kjer je Slovenska skupnost prvič nastopala. Glasovi, zbrani v tolmeškem, videmskem in pordenonskem okrožju, pa so bili po vsej verjetnosti odločilni za izvolitev deželnega svetovalca, oziroma za potrditev dr. Draga Štoke.

Enega izmed vzrokov za rahli osip glasov smo že omenili, vendar mislimo, da bi moralo vodstvo Slovenske skupnosti globlje proučiti volilne izide tako v posameznih okrožjih kot tudi v posameznih občinah in v vseh slovenskih ali pretežno slovenskih predelih v deželi Furlaniji Julijski krajini. Še posebno pozornost pa bi Slovenska skupnost morala posvetiti tržaški pokrajini, kjer je bil padec glasov sorazmerno največji.

(Dalje na 2. strani)

PO DEŽELNIH VOLITVAH

DELNO SPREMENJENO RAZMERJE SIL

Volitve v deželi Furlaniji Julijski krajini, ki so že med volilno kampanjo vzbujale veliko pozornost ne samo italijanskega vsedržavnega tiska, temveč tudi mnogih dopisnikom tujih listov, so mimo. Posamezne politične stranke zdaj proučujejo volilne izide in zlasti tržaška vodstva političnih strank imajo kopico razlogov za globoko razmišljanje, saj je tako imenovana »Lista za Trst« dosegla uspeh, ki ga je malokdo pričakoval in še manj predvideval.

Prisotnost te liste in njen uspeh sta namreč vplivala tako na sestavo novega deželnega sveta kot zlasti na sestavo novega tržaškega občinskega sveta. V novem deželnem svetu bo omenjena lista imela štiri predstavnike, ki so bili vsi neposredno izvoljeni v tržaškem volilnem okrožju. V novem tržaškem občinskem svetu pa ima ta lista relativno večino, in sicer 18 svetovalcev od skupnih 60. Če pomislimo, da je na tržaških občinskih volitvah nastopila tudi radikalna lista in so bili na tej listi izvoljeni trije kandidati, ugotovimo, da imata ti dve politični grupaciji, ki sta bili prvič sotni na volitvah, v novem občinskem svetu več kot tretjino svetovalcev, kar očitno kaže na globoko krizo v odnosih med tradicionalnimi strankami in volilnim zborom.

V novem deželnem svetu je Krščanska demokracija ohranila relativno večino in vse svoje dosedanje deželne svetovalce (26), kar pomeni, da je volilno izgubo na Tržaškem odpravila z napredovanjem v ostalih volilnih okrožjih. Komunisti imajo v novem deželnem svetu enega svetovalca več, se pravi 14 namesto dosedanjih 13, kar je prav tako posledica določenega uspeha v drugih volilnih okrožjih in ne v tržaškem, kajti izidi občinskih volitev v Trstu očitno kažejo, da so »Lista za Trst« in radikalci odvezli sorazmerno precej glasov tudi komunistom. Hud poraz je na deželnih volitvah doživela socialistična stranka, kar je pravzaprav presenečenje glede na optimistične napovedi njenih voditeljev. V novem deželnem svetu bo imela le pet svetovalcev najhujše mesto dosedanjih osem.

Dva svetovalca (polovico) so izgubili misovci in po enega socialdemokrati in liberalci. Svojega svetovalca so ohranili republikanci. Furlansko gibanje je potrdilo prejšnji uspeh na volitvah in ohranilo svoja dva svetovalca. Svojega svetovalca je prav tako ohranila Slovenska skupnost, medtem ko sta po enega svetovalca prejeli skrajno levi gibanji Proletarska demokracija in PDUP, ki do zdaj nista imeli svojih predstavnikov v deželnem zboru.

Iz nove sestave deželnega sveta predvsem izhaja, da obnovev dosedanjega zavezništva med demokristjani, socialdemokrati in republikanci ni mogoča, ker bi takšno zavezništvo razpolagalo le s 30 glasovi od skupnih 60, se pravi, da ne bi imelo ve-

(dalje na 3. strani)

Izidi deželnih volitev

Stranke	glasovi	%	sedeži
KD	1978 332.627	39,6	26
	1973 315.198	39,7	26
KPI	1978 182.733	21,8	14
	1973 166.018	20,9	13
PSI	1978 79.843	9,5	5
	1973 97.259	12,2	8
PSDI	1978 41.945	5,0	3
	1973 64.959	8,2	4
PRI	1978 19.472	2,3	1
	1973 21.306	2,7	1
PLI	1978 10.549	1,3	1
	1973 28.883	3,6	2
MSI	1978 35.126	4,2	2
	1973 59.585	7,5	4
DN	1978 5.363	0,6	—
LISTA ZA TRST	1978 54.673	6,5	4
	—	—	—
INDIPENDENTISTI	1978 4.053	0,5	—
	1973 4.864	0,6	—
DP	1978 11.138	1,3	1
	—	—	—
PDUP	1978 11.236	1,3	1
	—	—	—
FG	1978 38.172	4,6	2
	1973 23.648	3,0	2
SSk	1978 9.473	1,1	1
	1973 10.185	1,3	1

N.B. Izide volitev primerjamo z izidi deželnih volitev leta 1973. »Lista za Trst« je nastopila samo v tržaškem volilnem okrožju. Isto velja za independentiste. V razpredelnici manjkajo izidi radikalne liste, ki se je predstavila le v goriškem volilnem okrožju, kjer je zbrala 3.354 glasov, kar ni dovolj za izvolitev enega deželnega svetovalca.

KD - Krščanska demokracija; KPI - Komunistična stranka Italije; PSI - Italijanska socialistična stranka; PSDI - Italijanska socialdemokratska stranka; PRI - Italijanska republikanska stranka; PLI - Italijanska liberalna stranka; MSI - Italijansko socialno gibanje; DN - Nacionalna desnica (misovskirakolniki); DP - Proletarska demokracija; PDUP - Demokratska stranaka proletarske enotnosti; FG - Furlansko gibanje; SSK - Slovenska skupnost.

RADIO TRST A

: : NEDELJA, 2. julija, ob: 8.00 Poročila. 8.15 Dobro jutro. 8.30 Kmetijska oddaja. 9.00 Sv. maša. 9.45 Vedri zvoki. 10.30 Bela Peč. 11.00 Poročila. 11.05 Mladinski oler: »Joe med pirati«. 11.35 Nabožna glasba. 12.00 Poročila. 12.15 Glasba po željah. 13.00 Samo nekaj besed. 13.20 Poslušajmo spet. 14.00 Poročila. 15.00 Nedeljsko popoldne: Sport in glasba. 19.00 Poročila.

: : PONEDELJEK, 3. julija, ob: 7.00 Poročila. 7.20 Dobro jutro - vmes (7.45 cca): Poletna beležnica. 8.00 Novice. 8.05 Prijateljsko. 9.00 Poročila. 9.05 Lahka glasba. 9.30 Tone Penko: »Morske zvezde«. 9.45 Glasba. 10.00 Poročila. 10.05 Koncert. 10.45 Gugalnica. 11.00 Naš gorski svet (Peter Suhadolc). 11.30 Poročila. 11.35 Plošča. 12.00 Poslušali boste. 13.00 Poročila. 13.15 Ljudske pesmi. 13.35 Melodije. 14.00 Novice. 14.10 Spoznavamo gobe (Milko Čebulec). 14.20 »Live«. 15.30 Poročila. 15.35 Uspešnice (Barbara Lapornik). 16.30 Jazz. 17.00 Poročila. 17.05 Mario Zafred: »Spev Krasa«. 17.25 Glasbena panorama. 18.00 Poročila. 18.05 Trst in njegove prometne zveze. 18.20 Operna glasba. 19.00 Poročila.

: : TOREK, 4. julija, ob: 7.00 Poročila. 7.20 Dobro jutro - vmes (7.45 cca): Poletna beležnica. 8.00 Novice. 8.05 Prijateljsko. 9.00 Poročila. 9.05 Veliki orkestri. 9.30 Vinko Beličič: Prelistavanje poldavnine. 9.40 Glasba. 10.00 Poročila. 10.05 Koncert. 10.45 Gugalnica. 11.00 Axel Munthe: »San Michele«. 11.30 Poročila. 11.35 Plošča. 12.00 Glasba po željah. 13.00 Poročila. 13.15 Zborovska glasba. 13.35 Melodije. 14.00 Novice. 14.10 Mladi na počitnicah. 14.20 Glasbeni repertoar. 15.30 Poročila. 15.35 Diskoteka. 16.00 Otroci, alo veste, da... 17.00 Poročila. 17.05 150. letnica Schubertove smrti (Magda Bizjak). 17.30 Glasbena panorama. 18.00 Poročila. 18.05 Zgodovina slovenskega gledališča. 18.20 Za ljubitelje operne glasbe.

: : SREDA, 5. julija, ob: 7.00 Poročila. 7.20 Dobro jutro - vmes (7.45 cca): Poletna beležnica. 8.00 Novice. 8.05 Prijateljsko. 9.00 Poročila. 9.05 Folklor. 9.30 Roža mogota. 10.00 Poročila. 10.05 Koncert. 10.45 Gugalnica. 11.00 Ljudje in dogodki. 11.30 Poročila. 11.35 Plošča. 12.00 Smeh. 13.00 Poročila. 13.15 Naši zbori. 13.35 Melodije. 14.00 Novice. 14.10 Mladi na počitnicah. 14.20 Prijeten popoldan (Majda Košuta). 15.30 Poročila. 16.30 Otroci pojo. 17.05 Simfonični orkester iz Rima. 17.35 Glasbena panorama. 18.00 Poročila. 18.05 »Sutrerjevo kraljestvo«. Napisal Aleksander Marodič. 18.30 Operna glasba. 19.00 Poročila.

: : ČETRTEK, 6. julija, ob: 7.00 Poročila. 7.20 Dobro jutro - vmes (7.45 cca): Poletna beležnica. 8.00 Novice. 8.05 Prijateljsko. 9.00 Poročila. 9.05 Včeraj in danes. 9.30 Govorimo o manjšinah (Ivo Jevnikar). 9.40 Glasba. 10.00 Poročila. 10.05 Koncert. 10.45 Gugalnica. 11.00 »San Michele«. 11.30 Poročila. 11.35 Plošča. 12.00 Glasba po željah. 13.00 Poročila. 13.15 »Primorska poje«. 13.30 Melodije. 14.00 Novice. 14.10 Mladina. 14.20 Mladi in glasba (Bogdan Kralj). 15.30 Poročila. 15.35 Plošče. 16.30 Odprimo knjigo pravljic. 17.00 Poročila. 17.05 Blaž Arnič: Gozdovi pojejo. 17.25 Glasbena panorama. 18.00 Poročila. 18.05 Slovenska politična in socialna misel. 18.25 Operna glasba. 19.00 Poročila.

: : PETEK, 7. julija, ob: 7.00 Poročila. 7.20 Dobro jutro - vmes: Poletna beležnica. 8.00 Novice. 8.05 Prijateljsko. 9.00 Poročila. 9.05 Vam ugaja jazz? 9.30 Glasba. 10.00 Poročila. 10.05 Koncert. 10.45 Gugalnica. 11.00 Misterij žene. 11.30 Poročila. 11.35 Plošča. 12.00 Festival Števerjan. 13.00 Poročila. 13.15 »Primorska poje«. 13.30 Melodije. 14.00 Novice. 14.10 Mladi pisci. 14.20 Ne prereno. 15.30 Poročila. 15.35 Izbor novih plošč. 16.30 Na počitnicah. 17.00 Poročila. 17.05 300-letnica Vivaldijevega rojstva (Makda Bizjak). 17.30 Glasbena panorama. 18.00 Poročila. 18.05 Filmska umetnost. 18.20 Opernaglasba. 19.00 Poročila.

: : SOBOTA, 8. julija, ob: 7.00 Poročila. 7.20 Dobro jutro - vmes: Poletna beležnica. 8.00 Novice. 8.05 Prijateljsko. 9.00 Poročila. 9.05 Iz vseh koncev. 9.30 Horoskop. 9.45 Glasba. 10.00 Poročila. 10.05 Koncert. 10.30 Kulturno pismo. 11.30 Poročila. 11.35 Plošča. 12.00 Glasba po željah. 11.00 Poročila. 13.15 S pevskih revij. 13.35 Melodije. 14.00 Novice. 14.10 Mladina. 14.20 Kje so tiste stezice. 15.30 Poročila. 15.35 Glasba. 16.30 Mojstri jazz. 17.00 Poročila. 17.05 Slavni orkestri. 17.40 Glasbena panorama. 18.00 Poročila. 18.05 »Južna železnica«. Radijska igra, napisala Desa Kraševac. 18.45 Vera in naš čas. 19.00 Poročila.

Grozljiva »politika« v Južnem Jemenu

Že od sobote prihajajo iz Južnega in Severnega Jemena — dveh arabskih držav na jugu Arabskega polotoka — vesti o dogodkih, ki povzročajo srh. Gre za eno samo verigo spletk, zarot, atentatov, umorov, spopadov, lažnih procesov in usmrtitev. Začelo se je s tem, da je v soboto poseben diplomatski sel predsednika Južnega Jemena Robaya Alija izročil severnojemenskemu predsedniku Al Gašmiju diplomatski kovčec z dokumenti, a ko je skušal Gašmi kovčec odpreti, je ta eksplodiral in raznesel njega in sla: Vlada v Severnem Jemenu je obtožila krivde južnojemenskega predsednika, ki je poslal kovčec in je prej telefoniral ter najavil sla, takoj po atentatu pa se je spet javil po telefonu in hotel posvariti Al Gašmija, da je v kovčku razstrelivo. To se je zdel izgovor. Toda istočasno se je začela v Južnem Jemenu veriga dogodkov z boji med vojaškimi oddelki, ki so držali s predsednikom, in milice enotne vladajoče stranke Nacionalna fronta, ki jo vodi neki Ismail, ki velja za eksponenta sovjetske politike, medtem ko je veljal državni predsednik Robaya Ali za zmerneža. Nejasne in razdrobljene

vesti, ki so jih pošiljali v svet lokalni informativni viri, je končno strnil bolj jasno, povezano in konkretno egiptovski dnevnik »Al Ahram«.

Po pisanju tega lista je predsednik Južnega Jemena Salem Robaya Ali res poslal predsedniku Severnega Jemena Al Gašmiju posebnega sla s kovčkom, toda v kovčku so bili prvotno dejansko dokumenti, katere mu je najavil po telefonu. A v zadnjem hipu pred odhodom je nekdo podtaknil slu drug, enak kovčec, v katerem je bil peklenjski stroj, ki je potem ubil, kot omenjeno, tako severnojemenskega predsednika kot sla. Južnojemenski predsednik je naknadno odkril, da je bil kovčec zamenjan, in je telefoniral v severnojemensko prestolnico Sanaa, da bi posvaril Al Gašmija, toda bilo je že prepozno. Al Gašmi je bil medtem že odprl kovčec in ta je eksplodiral.

»Al Ahram« sicer ne omenja izrecno predsednika Nacionalne fronte Ismaila, ki je dal predvčerajšnjem predsedniku Robaya Alija prijeti, po naglem vojaškem sodišču obsoditi in ustreliti, hkrati z njim pa tudi (Dalje na 5. strani)

Novega predsednika volijo

V Rimu so od četrtega, 29. junija, zbrani na skupnem zasedanju senatorji, poslanci in predstavniki dežel, da izvolijo novega predsednika republike. Ko smo zaključili današnjo številko lista, še ni prišlo do sporazuma med posameznimi strankami glede skupnega kandidata za novega državnega poglavarja. Zato so predstavniki treh glavnih strank na prvem glasovanju oddali glas svojim kandidatom, in sicer demokristjani za senatorja Gonello, komunisti za poslanca Amendolo in socialisti za senatorja Nennija.

Demokristjani pa so uradno sporočili, da so pripravljeni vzeti v poštev kandidature kakega nedemokristjana, kar pomeni da obstaja možnost sporazuma o skupni kandidaturi vseh strank ustavnega loka. V tem primeru bi izvolitev novega državnega poglavarja bila možna tudi pri drugem ali tretjem glasovanju, čeprav je v tem primeru potrebna dvotretjinska večina glasov. Od četrtega glasovanja dalje pa zadostuje navadna večina. Pravico do glasovanja imajo senatorji, poslanci in po trije predstavniki dežel, razen Doline Aosta, za katero je do-

ločen samo en zastopnik. Volivcev je torej skupno 1011.

V volilno kampanjo za novega predsednika republike so prvi posegli socialisti, k so uradno sklenili, da bo predlagali svojega kandidata, češ da je treba predvsem skrbeti za ravnovesje med najvišjimi organi v državi. Če imajo demokristjani v svojih rokah izvršno oblast, to je vlado, potem je treba za predsednika republike izvoliti človeka, ki ne pripada demokristjanski stranki, pravijo socialisti. Komunisti so izjavili, da sicer dajejo prednost nedemokristjanskemu kandidatu, a da mora njegova kandidatura biti sprejemljiva tudi za demokristjane.

Medtem ko pišemo, so v teku glasovanja in je težko, da ne rečemo skoraj nemoogoče, predvidevati, kdo bo novi državni poglavar.

Le prvi predsednik republike De Nicola je bil izvoljen na prvem glasovanju. Zadnji predsednik, Giovanni Leone, ki je odstopil zaradi hudih očitkov in obtožb, ki so se pojavili v nekem tedniku — zadnji očitki so je tikal davčne utaje — je bil izvoljen šele pri 23. glasovanju.

Uspeh, ki zahteva premislek

(nadaljevanje s 1. strani)

Mislimo, da se ne motimo če trdimo, da bi bil volilni izid za Slovensko skupnost na Tržaškem še manj ugoden, če ne bi bila zagrabila za politično delo mladina. Škoda je le, da se je ta začela nekoliko prepozno organizirati, kajti v nasprotnem primeru bi bili rezultati gotovo boljši. Prav mladim mora odslej Slovenska skupnost posvečati največjo pozornost. Delo se mora začeti že v prvih razredih višje srednje šole in po mo-

žnosti že v zadnjih razredih nižje srednje šole. S tem seveda nečemo reči, da se srednja in starejša generacija lahko zanemari, kajti zlasti starejši zaslužijo največjo pažnjo.

Slovenska skupnost je tudi na teh volitvah dokazala, da uživa zaupanje in podporo lepega dela slovenske narodne manjšine v Italiji, kar ji bo gotovo vlilo novega poguma za nadaljevanje svojega poslanstva v korist v celotne slovenske narodnosti skupnosti v Italiji.

Problem splava in krščanski humanizem

Splav je ena najbolj problematičnih zadev našega časa. Po eni strani se mu upirajo zdravi moralni čuti, življenjskost, vest in v človeku, po drugi strani pa je to pojav — lahko ga imenujemo kar zlo — ki se ga ne da in se ga nikoli ni dalo odpraviti le s sklicevanjem na moralo in vest ali z državnimi zakoni, ki so ga prepovedovali in določali zanj kazni.

V Italiji, kjer živimo, kot tudi v Sloveniji in v mnogih drugih državah je splav v določenih mejah zdaj uzakonjen, kar pa za humanistično čutečega človeka in posebno za kristjana ni avtomatično rešilo problema. Mnogi kristjani se še niso znašli v tej situaciji in si nizo izoblikovali jasnega odnosa do tega problema. Čutijo se prizadeti

Menimo pa — kot humanisti in kristjani — da ne bi smeli občutiti negotovosti spričo tega problema, ki v precejšnji meri spominja na problem razporeke. Stališče Cerkve do splava je čisto jasno in je bilo že neštokrat poudarjeno. Kristjan bi torej ne ne smel imeti dvomov, kako naj se ravna v določenih situacijah. Vendar pa je resnično krščanstvo vedno bilo in je tudi danes realistično. Sam Jezus je vedno ostal z nogami na tleh in se ni mudil v templjih, ampak je šel rajši med tiste, ki so bili polni problemov, med grešnike, med trpeče, med bolnike. Ni zapiral oči pred problemi.

Tak problem je splav. Obstaja, pa naj ga hočemo ali ne. In država, če hoče biti pravična in humana, ne more dopustiti, da bi na tisoče mladih ljudi v cvetu let umiralo zaradi sušmarjev in sušmark, h katerim se zatekajo v svoji stiski, nezaželeni nosečnosti, če ne najdejo ali si sploh ne upajo iskati zdravnika, ki bi jim pomagal. Vsakdo med nami vse za kak primer prezgodnje okrutne smrti kakega dekleta ali žene in za njeno smrt ni bil nihče kaznovan. Treba je bilo rešiti ženske iz tega večnega strahu in nevarnosti, ki je ogražala tudi družine. Koliko otrok v številnih družinah je ostalo zaradi skritega in sušmarsko izvedenega splava brez matere! Koliko je bilo — posebno v prejšnjih časih s strožimi moralnimi merili — samomorov mladih deklet, ki so se znašle noseče, ali mladih žen, katerih možje so bili dolgo odsotni! Dopuščanje takega stanja ni bilo vredno krščanske družbe in do vseh pravične države, ki bi morala skrbeti najbolj ravno za ljudi v stiski.

Uzakonitev splava za ženske, ki se znaj-

dejo v stiski, pomeni obvarovati mnogo žensk pred okrutno smrtjo, pred duševnimi in telesnimi stiskami, pred trpljenjem in gnajenjem s strani trdosrčne okolice, pred izkoriščanjem in izsiljevanjem s strani brezvestnih sušmarjev in zdravnikov, ki so se nezakonito bogatili na ta način. Humana država je dolžna z zakonom rešiti tak problem.

Hkrati pa bi to ne smelo pomeniti in ne pomeni krivice za kristjane in njihovo državljansko zavest. Kristjan, kot rečeno, ve za stališče Cerkve do splava in ne more imeti dvomov glede tega. Vest mu ne dopušča, da bi pritrdil splavu, razen v izjemnih primerih, ko gre za rešitev življenja ženske in podobno. To je stvar njegove vesti. Državni zakon o splavu ne pomeni atentata in žalitve za njegovo vest in državljansko zavest. Kot kristjan in demokrat ve, da družbe ne sestavljajo samo kristjani. Nekristjani pa pojmujejo problem splava po svoje. Ne more se jim tega preprečiti in se tega tudi ne sme. Ti se bodo posluževali zakona o splavu v taki meri, kakor jim bo dopuščala vest in namen zakona samega.

Toda kristjan oziroma kristjanka ne bo izkoristila pravice, katero ji daje zakon, če ji njena vest in krščanska humanistična zavest narekujeta spoštovanje do življenja tudi še nerojenega človeka. Kot kristjani smo prepričani, da je tako stališče in ravnanje edino v skladu s spoštovanjem, ki smo ga dolžni življenju in božjim zakonom. Pravico imamo, da pri tem vztrajamo in da skušamo tako krščansko humanistično pojmovanje s prepričanjem, kar najbolj razširiti med soljudi in v vsej družbi, v kateri živimo. Nimamo pa pravice drugim VSILJEVATI našega stališča. Priznavati moramo tudi v tem pogledu v pravem demokratičnem duhu in krščanskem usmiljenju različnost nazorov in pravico vsakogar, da se ravna po svoji vesti, zlasti tudi, ker vemo, da je zakon o splavu iz čisto humanih vzrokov, ki smo jih omenili, neizogibna nužnost.

Tudi tisti zdravniki in bolničarke, ki se sklicujejo na svojo vest, ko nočejo sodelovati pri splavu, imajo vso pravico do tega. Vendar naj bi si zlasti zdravniki pri tem res izprašali vest, ali nočejo sodelovati zaradi tega, ker so res iskreno proti jemanju življenja nerojenim, ki se ne morejo braniti, ali pa le zato, ker vidijo v uzakonjenem splavu poseg zakonodajca, ki jih je oropal bogatega vira zaslužka z ilegalnimi splavi in omamnega občutka moči nad tolikimi nesrečnimi mladimi ženskami v hudi stiski.

Prezgodnja smrt Albina Bubniča

V starosti 63 let je na svojem domu v Pregarjih v Brkinih v petek, 23. t.m., umrl slovenski časnikar, dolgoletni urednik Primorskega dnevnika Albin Bubnič. Zdravje mu je začelo hudo pešati že v začetku tega leta, ko je bil komaj upokojen. Pokojnik je obiskoval gimnazijo v malem semenišču v Kopru, iz katerega je leta 1935 izstopil zaradi rahlega zdravja. Kot privatist je nekaj let kasneje maturiral na učiteljski v Trstu. V začetku leta 1943 so ga fašisti odpeljali v koncentracijsko taborišče Cairo Montenotte pri Savoni, od koder so ga nacisti v septembru leta 1943 odpeljali v Mauthausen. V tem in v drugih nacističnih taboriščih smrti je na lastni koži občutil vse grozote nacističnega režima. Ob osvoboditvi se je vrnil v domače kraje, njegov dom je bilo eno samo pogorišče, ker so ga požgali fašisti, trije njegovi bratje pa so padli v partizanah.

Albin Bubnič je najprej sodeloval pri organizaciji šolstva v Istri, a je kmalu prešel k časnikarstvu ter od leta 1948 do upokoji-

tve delal v uredništvu slovenskega dnevnika v Trstu. Kot časnikar se je zanimal predvsem za šolska in kmetijska vprašanja ter vrsto let spremljal delovanje občinskih uprav v tržaških okoliških občinah, tako da je odlično poznal vse pestro občinsko problematiko. Odlikoval ga je preprost, vsakomur dozveten slog, kot se spodobi za vsakega pravega časnikarja. Toda že leta 1960 je Albin Bubnič začel vestno in požrtvovalno zbirati gradivo o nacističnem koncentracijskem taborišču v Rižarni v Trstu in njegova velika zasluga je, če je tudi širša italijanska in mednarodna javnost spoznala grozote, ki so se dogajale v tem edinem nacističnem uničevalnem taborišču v Italiji. Tu je v krematorijski peči končalo svoje dni veliko število Slovencev, Hrvatov in Judov ter italijanskih protifašistov. Roka pravice ni dosegla nikogar od rabljev, toda žrtve tega koncentracijskega taborišča so imele vsaj to zadoščenje, da so bili zločini obelodanjeni.

Albina Bubniča, tega zvestega sina skope brkinske zemlje zdaj ni več. Ostalo bo njegovo delo, ki bo ohranjalo spomin na tega tihega, a vestnega in sposobnega časnikarja. Za svoje delo je Albin Bubnič prejel visoka priznanja, kot so Tomšičeva nakrada, Srednjeveški pečat tržaškega mesta in najvišje priznanje, ki ga v Italiji podeljujejo časnikarjem — kronistom. Kdor ga je poznal, ga bo ohranil v najlepšem spominu. Od nedelje počiva njegovo truplo v rodni vasi, v zemlji, ki jo je ljubil z vsem svojim srcem in kateri je ostal zvest do svoje prezgodnje smrti.

Sorodnikom in kolegom pri Primorskem dnevniku izrekata globoko občuteno sožalje tudi uredništvo in uprava našega lista.

Delno spremenjeno razmerje sil

■ nadaljevanje s 1. strani

čine v deželni zboru. Jeziček na tehtnici bi v tem primeru utegnili postati Slovenska skupnost, vendar je jasno, da bodo vodstva italijanskih vsedržavnih strank proučila možnost cele vrste drugih zaveznikov, saj vemo, kako so v tem pogledu naravnost neprekosljivi mojstri.

Ker javnost od političnih strank pričakuje, da je predvsem to, da se odlaša v nedogled z razgovori in zlasti s pogajanjem med

strankami, ki se upravičeno zdijo prave pravcate kupčije. Deželna uprava in vsi njeni organi mirajo namreč čimprej nadaljevati s svojim rednim delom. Obnova potresnega področja v videmski in pordenonski pokrajini na primer ne trpi premorov, ki bi bili posledica kake stranakarske ali strujarske muhavosti. Isto velja za vprašanje izvajanja osimske pogodbe med Italijo in Jugoslavijo, da ne omenjamo kopice drugih prav tako važnih vprašanj za ureditev katerih je pristojna deželna uprava.

Prijatelji Slovenci!

SLOVENSKA SKUPNOST je ohranila svoje mesto v deželni in v tržaškem občinskem svetu, na goriški pokrajini ga je znova osvojila, v tržaških sosvetih pa tudi dobila močno zastopstvo.

To so za nas najvidnejši uspehi z zadnjih volitev, na katerih smo Slovenci v Italiji zavedno in ponosno povedali svetu, da tu živimo in da preko sedanjosti zremo tudi v svojo bodočnost.

Zahvaljujemo se vsem, ki ste se zbrali ob simbolu lipove vejice in omogočili, da gremo dalje po poti narodne odgovornosti, ki so nam jo načrtali že predniki in ki smo jo dolžni vso živo in kleno predati zanamcem. Volilci, kandidati, podpisniki, gmotni podporniki, pomočniki na vseh področjih, prijatelji v besedah in dejanjih: hvala vam!

Vsi veste, da **SLOVENSKA SKUPNOST** ni samo politična stranka, edina slovenska v vsej državi, marveč še dosti več. To je organizacija, katere častna dolžnost je ohranjanje slovenske podobe naših krajev in slovenskega čustvovanja naših ljudi.

Na naših zastavah je zapisana velika beseda, ki jo razume vsak značajan človek: **ZVESTOBA**. Ta beseda je naravno nasprotje kompromisarstva, prelevitev, distanciranja, utapljanja v tujstvo in vse ostale navlake, ki ni nikoli rasla na zdravi slovenski njivi.

SLOVENSKA SKUPNOST pa je tudi idejno široka in tolerantna, saj se sklicuje na ideje pluralizma in je v njeni sredi dovolj prostora za vsako gledanje in za vsako pobudo, da se le drži še enega našega svetega načela, **DEMOKRACIJE** in s tem **SVOBODE**.

To je vsebina in program lipove vejice. Z velikim veseljem ugotavljamo, da so ti ideali dragi pomembnemu delu naše zamejske skupnosti, ki se hkrati čuti nedejlivo povezana s slovenskim narodom mimo vseh konjunktur zgodovine. Naše veselje je še večje, ko spet vidimo, da lipovo in torej slovensko drevo pogumno klije tudi tam, kjer so bile razmere dolgo najtežje: od obronkov Furlanije pa preko Benečije in Režije do Kanalske doline, ki nas bratsko povezuje s slovensko Koroško.

Ko se znova zahvaljujemo vsem Slovincem za glasove in podpore, pozivamo vse, naj še krepkeje zastavijo svoje sile, da bo **SLOVENSKA SKUPNOST** v bodoče ne le obstala, ampak tudi napredovala. To smo dolžni davnim rodovom pred nami in onim, ki nam bodo sledili.

Mi smo vez, vez dolžnosti in ljubezni!

Deželno tajništvo
SLOVENSKE SKUPNOSTI

Slovenci v rajonskih svetih KPI 22, SSK 7, PSI 2 in MIT 1

V tržaški občini so prejšnjo nedeljo in ponedeljek prvič volili tudi predstavnike v rajonske svete. V tržaški občini je skupno 12 rajonskih svetov, ki ibajo skupno 232 svetovalcev. Po podatkih, ki jih je posredovala občinska uprava, sklepamo, da je bilo v rajonske svete izvoljenih 32 slovenskih kandidatov, 22 slovenskih kandidatov je bilo izvoljenih na listah KPI, 7 na listah Slovenske skupnosti, 2 na listah PSI in eden na listi independentistov.

Za Slovensko skupnost so bili izvoljeni: **Stojan Lisjak** in **Mario Sedmak** za rajonski svet na Zahodnem Krasu; **Karel Grgič** in

STOLETNICA DRUŠTVA »VALENTIN VODNIK« V DOLINI

Prosvetno društvo »Valentin Vodnik« v Dolini obhaja stoletnico svojega obstoja in delovanja. Ustanovljeno je bilo namreč že leta 1878. Ta svoj jubilej je praznovalo v petek, 30. t.m. s koncertom svojega moškega zbora pod vodstvom dirigenta Ignacija Ote. Koncert je bil ob 21. uri v dolinski cerkvi sv. Martina.

Društvu želimo uspešno nadaljnje delovanje in še dolg obstoj ter mu čestitamo k vsega spoštovanja vrednemu jubileju.

—o—

VPISOVANJE V TRGOVSKO AKADEMIJO V TRSTU

Ravnateljstvo trgovskega tehničnega zavoda s slovenskim učnim jezikom »Žiga Zois« Trst - Vrdska cesta 13/2 — sporoča, da je čas za vpis za šolsko leto 1978-79 do vključno 8. julija tega leta.

Prošnje sprejema tajništvo vsak dan od 10. do 12. ure.

—o—

Novoizvoljeni slovenski predstavniki

Na volitvah z dne 25. in 26. junija so bili izvoljeni naslednji slovenski kandidati:

Deželni svet: dr. **Drago Štoka** za SSK in prof. **Boris Iskra** za KPI

Goriški pokrajinski svet:

Marija Ferletič za SSK; prof. **Ivan Bratina** in ld. **Borut Spcal** za KPI;

Tržaški občinski svet:

prof. **Aleš Lokar** za SSK; dr. **Filibert Benedetič** za PSI; **Stojan Spetič**, prof. **Marta Ivašič** in prof. **Ravel Kodrič** za KPI.

Milan Vremec, za Vzhodni Kras; **Danilo Pertot** za Rojan, Greto in Barkovlje; **Vladimir Bak** za Sv. Ivan, Podlonjer in Lonjer; **Marijan Bajc** za Sv. Anjo in Naselje Sv. Ser-gija.

—o—

Spor med Vietnamom in Kambodžo se je spet razvnel, ker so baje sprožili Vietnamci masovno ofenzivo na kamboško ozemlje, pri kateri nastopajo tudi oklopni oddelki in letalske sile. Poročila govore o 70.000 vojakih. Namen vietnamske ofenzive je baje ta, da bi uničili kamboška oporišča ob meji, iz katerih vpadajo kamboški vojaki na vietnamsko ozemlje. Nekateri viri pa menijo, da imajo Vietnamci celo namen povzročiti padec sedanjega kamboškega terorističnega režima, kar pa ni verjetno, ker bi preveč zaostrilo odnose med Kitajsko in Sovjetsko zvezo, na čemer ta nima interesa.

—o—

Pisma uredništvu:

O pesarni in konjušnici na Opčinah

Spoštovano uredništvo!

V zvezi z namerami tržaške občine o novih razlastitvah na Opčinah je prav, če opozorimo na to, kako »racionalno« in v »javno blagor« uporabljala občina razlašeno zemljo.

Blizu stare železniške postaje na Opčinah stoji že precej let mestno zavetišče za pse. Tja odvažajo pse brez gospodarjev, ki jih polovijo, ali pse, ki jih gospodarji ne marajo več ali ki jih njihovi gospodarji iz kakršnegakoli vzroka prepustijo zavetišču. Toda psi so tam zanemarjeni, strahotno polni zajedavcev, ki jih zlasti v toplih mesecih neznosno mučijo, in po nekaj mesecih jih usmrtijo. Podobna usoda zadene mačke. Videli smo mnoge, ki jim je v prenatrpanem prostoru zaradi medsebojnih spopadov izteklo oko.

Blizu pasjega zavetišča je bil pred časom postavljen hlev, kjer si je mogoče najeti konja za jahanje.

Zanimivo bi bilo vedeti, kdo ima pri občini pa skrbi zavetišče za živali in po kakih kriterijih je bila zgrajena konjušnica in v čigav prid je bila zgrajena? Gotovo ne v prid prebivavstva na Opčinah, ki je bilo svoj čas lastnik tistih zemljišč.

Kar pa zadeva prostor za ljudske hiše, ga je še več kot dovolj na že razlašeni zemlji v naselbinah »Villa Carsia«, o čemer se lahko vsakdo prepriča. Tam je ob racionalnem izkoriščanju prostora možno postaviti mnogo ljudskih hiš, za tisoče prebivavcev.

In poleg tega: zakaj se ne bi začela zanimati občina za razpoložljivi prostor v mestu samem? Za koga ga hrani? V čigavem interesu? Kdo je odgovoren za to, da se mesto prazni in da se na slepo grabi po obdelovalni in zasebni, predvsem slovenski zemlji v okolici? Kjer so tu »ljudske« stranke, ki bi morale varovati interese delovnih ljudi? Ali vrtnarji in kmetje niso delovni ljudje?

R. SOSIĆ, Opčine

KAJ HOČEJO ESKIMI

Eskimi so narod, o katerem je v politiki malo slišati, saj imajo toliko opraviti z bojem za golo življenje v trdi arktični naravi, da jim ostane le malo časa za politiko. Vendar pa ni rečeno, da se zanjo sploh ne zanimajo. Če je oni nne iščejo, prihaja sama k njim. V politiko jih sili želja, da si obvarujejo nepokvarjeno svoje naravno okolje, od katerega živijo, pa tudi želja po avtonomnosti, namreč da bi sami urejali svoje zadeve ter si ohranili narodne značilnosti, ljudsko kulturo in jezik.

Lani v začetku junija so se sešli predstavniki Eskimov iz Kanade, Alaske in Groenlandije na skupni konferenci v Barrowu na Alaski in se pomenili o skupnih pogledih in stališčih, pa tudi o skupnih zahtevah do vlad, ki imajo oblast nad njihovimi ozemlji. Imajo tudi že svoje politične organizacije — morda bi bilo točneje, če bi jih imenovali predstavnike. Tako imajo npr. Eskimi v Kanadi organizacijo »Eskimsko Bratstvo Kanade«. Po podatkih te organizacije živi največ Eskimov na Groenlandiji in sicer 46.000. V Kanadi jih je 22.000 in na Alaski — vključno Aleute — 30.000. 1.300 pa jih živi, kot je pokazalo štetje leta 1970, v Sibiriji. Ti se niso mogli udeležiti lanske konference v Barrowu, čeprav so bili povabljeni preko sovjetskega veleposlaništva v Washingtonu.

Na konferenci so poudarili, da so Eskimi na Groenlandiji, v Kanadi in na Alaski en sam, isti, nedeljiv narod s skupnim jezikom, kulturo, okoljem in interesi. Ena izmed resolucij, ki so jih sprejeli in jih skušajo zdaj preko skupnega odbora uveljaviti pri vladah, zahteva pravico do svobodnega gibanja za Eskime po vsem arktičnem področju neglede na državno mejo. In druga zahteva, da se jih pridruži kot nevladno organizacijo Združenim narodom.

Eskimi, ki se semi imenujejo Inuit, t.j. Ljudje — Eskimo je beseda iz Jezika Indi-

jancev plemena Cree in pomeni »Jedci surovega mesa« — so se živo upirali tudi spe-ljavi naftovoda z Alaske, toda ameriška vlada se seveda ni ozirala na njihove proteste. Eskimi se namreč upravičeno boje, da bo naftovod z vsem tistim, kar prinaša s seboj, pokvaril okolje, v katerem živijo. Zahtevajo tudi, da bi se bolj ozirali na njihove potrebe, kadar določajo kake mednarodne lovske kvote in izdajajo prepovedi za ulov določenih arktičnih morskih in kopenskih živali, kajti Eskimi morajo živeti od takega lova. Zato se ne morejo ozirati na kvote in prepovedi, s čimer pa krihajajo v konflikt z zakoni in se izpostavljajo sankcijam.

Eskimi na Alaski še vedno žive največ od ulovov kitov. Več kot polovica eskimskega prebivalstva se preživlja s tem. Toda mednarodna kitolovska komisija jim je zmanjšala kvoto na manj kot na eno šestino, tako da prideta npr. na eskimsko naselbino Point Hope, ki šteje okrog 400 phebivavcev, le dva kita na leto

namesto prejšnjih 12 do 14. Podobno je z naselbino Barrow, kjer so nalovili navadno še več kitov. Kiti so bili tisočletja najvažnejši vir prehrane in surovin za Eskime. Sicer ne kurijo več s kitovo mastjo, toda v mnogih drugih pogledih jim je kit še vedno nenadomestljiv. Celo nagrobniki njihovega pokopališča niso iz kamna, lesa ali železa kot drugod, ampak iz kitovih kosti. Kite lovijo na združni osnovi in pri tem sodeluje takorekoč vsa naselbina.

Hudemu zmanjšanju kvote za ulov kitov se je pridružila tudi prepoved prostega lova na karibuje, ki so drug važen vir eskimske prehrane. Tudi karibujem namreč grozi iztrebljenje in zato dovolujeta ameriška in kanadska vlada le omejen odstrel. Do drugega svežega mesa Eskimi le težko pridejo, ker je dovoz mesa od drugod v njihove oddaljene naselbine predrag. Druga hrana pa jim ne nudi potrebnih proteinov.

Pri vsem tem pa je treba tudi upoštevati, da bi morali Eskimi brez lova na kite in karibuje popolnoma spremeniti svoj način življenja, kar bi jih onesrečilo in razkrojilo njihovo občestvo in navade, ki temeljijo že mnogo tisočletij prav na tem.

Grozljiva »politika« v Južnem Jemenu

■ nadaljevanje z 2. strani

dva njegova sodelavca, pod izgovorom, da so pripravljali državni udar, vendar je iz članka jasno razvidno, da sumi Ismaila, da je dal on zamenjati kovček in da je torej on tisti, ki si je zamislil in dal izpeljati gnu-sni atentat na severnojemenska predsednika. Ismail se je potem maščeval nad lastnim državnim predsednikom, ker je hotel ta posvariti Al Gašmija. Opira se na Sovjetom naklonjeno krilo takojimeno »Nacionalne fronte, hotel pa se je polastiti vse oblasti v stranki in zunaj nje.

Drugi kairski dnevnik »Al Ahbar« pa kar odkrito dolži Ismaila tega hudodelstva in pravi, da ga je zasnoval skupaj s svojimi

sovjetskimi svetovavci. Po obsodbi in usmr-titvi predsednika Robya Alija so izbruhnili boji med strankino milico in vojaškimi od-delki, v katerih je bil baje hudo ranjen tu-di Ismail.

Severni Jemen je takoj po zločinu nad svojim predsednikom pretrgal diplomatske stike z Južnim Jemenom in zahteval sestanek zunanjih ministrov Arabske zveze, da obravnava ta umor. Arabska zveza je zahtevano sprejela in sestanek bo v soboto.

Spopad med predsednikom Robaya Alijem in predsednikom vlade Ismailom se je sprožil že prejšnji teden, ko je Ismail dal aretirati 150 častnikov, zvestih predsedniku. Upirali so se namreč Ismailovi nameri, da bi se polastil popolne oblasti nad stranko.

Po mnenju egiptovskega in tudi kitajskega tiska je v ozadju Sovjetska zveza, ki hoče s tem okrepiti svoj vpliv v Jemenu. Egiptovski predsednik Sadat je izjavil v razgovorih s sudanskim podpredsednikom El Taherjem, ki je prišel na obisk v Egipt, da sta tarči te zarote Egipt in Sudan. Predsedstvo južnojemenske republike je prevzel zdaj ministrski predsednik Nasser Mohamed, ki je Ismailov pristaš. Tega so baje

Poravnajte naročnino!

prepeljali s posebnim letalom v Moskvo, da bi ga operirali. Po drugih vesteh pa je bil ubit.

Spopadom v Adenu, so baje napravile konec šele sovjetske in kubanske čete, ki se nahajajo tam. Za Sovjetsko zvezo je Južni Jemen važen zaradi oporišča Aden, ki na jugu zapira Rdeče morje in s tem vhod v Sredozemsko morje.

Festival narodnozabavne glasbe »Števerjan '78«

V soboto, 1. julija, se bo pričel ob 20. uri festival narodne zabavne glasbe. Letošnji praznik domačega veselja in radosti bo doživel svojo osmo izdajo in se bo odvijal v znamenju kvalitetnih in izredno številnih nastopov, saj se ga bo udeležilo rekordno število 28 ansamblov. Organizator festivala je prosvetno društvo »Sedej« ob sodelovanju števerjanskega ansambla »Lojze Hlede«. Gre za prireditve, ki si je v slovenskem kulturnem prostoru že pridobila svoje mesto in predstavlja visoko kalitetno izbiro domačih fantov in deklet, ki delujejo v okviru društva.

Program bo v Formentinijevem parku, v prijetnem in privlačnem okolju; nastopajoče bosta ocenjevali komisiji. Komisijo za besedilo sestavljajo Zora Saksida, Ivo Bolčina, Emil Valentinčič, člani komisije za glasbo pa so Lojze Hlede, Nevo Radovič, Tomaž Topon, Tulio Možina, Ivo Kralj, Mirko Špacapan ml. in Andrej Bratuž. Komisija bo po končanem programu v soboto zvečer izbra-

la 15 ansamblov, ki bodo nastopili v nedeljo ob 17. uri, v filnalnem delu za končno ocenjevanje in izbiro zmagovalcev. Podeljene bodo nagrade za najboljšo melodijo, za najboljšo izvedbo in za najboljše besedilo, poleg teh pa še nagrada občinstva in nagrada »Nedeljskega dnevnika« iz Ljubljane ter številni pokali. Točke programa bo povezoval že znani napovedovalec Marjan Šnberger iz Ptuja.

Menimo, da je števerjanski festival ena izmed najbolj doživetih in posrečenih manifestacij v našem zamejstvu in da njegova vloga presega okvir izključno vokalno instrumentalne tradicije; to je praznik vselega razpoloženja, ki zabava in zbližuje, je praznik, ki nas krepi in oplemenituje. To je praznik slovenske besede in življenjske radosti. Vabimo prijatelje, da se v soboto in nedeljo srečajo v Števerjanu, da se v prijetnem vzdušju zbližajo z brati iz Slovenije in Koroške, vzamenju medsebojnega spoštovanja in odkritega prijateljstva.

IZ KULTURNEGA ŽIVLJENJA

Pisanje v današnjem času Po letošnjem mednarodnem pisateljskem srečanju v Brezah na Koroškem

Sedmo mednarodno pisateljsko srečanje v Brezah - Frasachu - pri Beljaku je za nami. Podarek tega srečanja v majhni, a lepi gorski vasi na Koroškem je res na mednarodni udeležbi, na mednarodnem konstruktivnem stiku med pisatelji najrazličnejših evropskih držav z najrazličnejšimi družbenimi in političnim pogledi. Nadaljnja značilnost sedaj že tradicionalnega mednarodnega pisateljskega srečanja v Brezah je velika udeležba vzhodnoevropskih avtorjev. Tudi letos so bili navzoči Poljaki, vzhodni Nemci, Madžari in Romuni, medtem ko sta se prireditve udeležila tudi dva zastopnika iz Jugoslavije, predsednik hrvaškega PEN kluba Josip Tabak in eden vodij slovite srbske kulturne institucije še iz časov avstroogrske monarhije — Matice Srpske v Novem Sadu. Pravkar omenjeni predstavnik Matice Srpske Boško Petrovič je na srečanju tudi nastopil z zanimivim predavanjem o značilnostih sodobne srbske literature. Omenil in razčlenil je izrazita in učinkovita dela mnogih srbskih avtorjev, med katerimi so nekateri prodrli v nemških prevodih tudi na avstrijski in nemški knjižni trg.

Žal se srečanja niso udeležili slovenski besedni ustvarjalci, tako da razen pisca teh vrstic in slovenskega koroškega pisatelja Valentina Polanška na srečanju ni bilo slovenskih predstavnikov iz Avstrije ali pa Jugoslavije. Seveda bi se tega mednarodnega srečanja mogel udeležiti po tolikem času tudi kak slovenski predstavnik iz Italije, Alojz Rebula ali pa Boris Pahor, in to še posebno, ko je bil navzoč južnotirolski zastopnik, v nemščini pišoč mlajši kritični avtor Joseph Zoderer. Slovenska navzočnost na tem srečanju bi lahko opozorila na našo tukajšnjo navzočnost in na naš ustvarjalni trenutek v tem važnem, za kulturni razvoj naslednjih desetletij odločujočem času, ki bo začrtal silnice za naprej.

Poleg zanimivega, a zelo ožje strokovnega referata Srba Boška Petroviča je na srečanju razpravljala tudi Gabor Hajnal iz Madžarske o »težavah prevajanja nemške literature v madžarščino«. Gabor Hajnal je avtor šestnajstih pesniških zbirk in tudi znan prevajalec, ki je med drugim leta 191 uredil veliko madžarsko antologijo nemške poezije od srednjeveškega Walterja von der Vogelweideja pa do mladega avstrijskega pesnika Reinharda Priessnitzja. Čeprav je madžarski ugrofinski jezik bistveno drugačen kot indoevropska nemščina, je Gabor Hajnal nasprotoval nekdanji sloviti tezi pesnika Gottfrieda Bennja, ki je trdil, da pesmi ni mogoče prevajati v tuje jezike. Svoje nasprotovanje pa je Hajnal znal tudi utemeljiti s številnimi primeri iz madžarske prevajalske »delavnice«.

V samo jedro besednega ustvarjanja je posegel referat tajnika zahodnonemškega PEN kluba Martina Gregorja - Dellina, ki je tudi znan novelist in kritik. Gregor-Dellin je menil, da je resnična literatura vedno znova izraz življenjske volje vsake nove generacije, vsakega novega rodu. Vsak rod pa se mora prebiti skozi lastne izkušnje in vstopiti v literaturo prav skozi

te lastne izkušnje. Pisanje je za Gregorja-Dellina ustvarjalni proces, ki avtorju pomaga, da zavestno preživi čas. Obstoji pa že, kot se je Gregor-Dellin filozofsko poetično izrazil, prava »babilonska knjižnica« svetovnega duha, ki pripoveduje o najboljšem pisateljevanju o nesmrtnosti lepe besede, ki zraste le iz največjih dosežkov duha. Vendar pa brez te nesmrtnosti pisateljevanja ni mogoče razumeti, je menil Gregor-Dellin.

Mlajši avstrijski pisatelj (letnik 1944) Ernst Nowak se je na ironično-meditativen način spopadel z izhodišči in koreninami pisateljskega delovanja, z ustvarjalno skepso, ki pomaga ustvarjalcu kritično doumeti človeka, svet in tudi jezik, iz katerega sestavi svoj splet misli in fantazije, izkušenj in domnev.

Zanimiva je tudi bila diskusija, ki je vedno znova sledila referatom pravkar omenjenih pisateljev. Koristni so bili tudi takoiimenovani »pisateljski pogovori na robu«, pol privatnega, pol poklicnega značaja. Tu jri pogrnnjeni mizi v gostilni ali pa na »ustvarjalnem sprehodu« v bližnjo gorsko okolico, so si pisatelji izmenjali misli, primerjali lastne izkušnje z izkušnjami svojih poklicnih tovarišev, izvedli marsikatero novico tudi iz dežel, ki novic ne pošiljajo v svet.

Prišlo je do novih kulturnih iniciativ, do načrtov o prevodih določenih del v nove jezike, do načrtov o novih projektih nadregionalnega značaja. Tu, v Brezah, je pred letom dni nastala tudi nova avstrijska literarna revija »Log«, katere prvo številko sta Peter Kersche in pisec teh vrstic na letošnjem pisateljskem srečanju v Brezah tudi še mogla predložiti v informacijo zbranim novinarjem, pisateljem in drugi javnosti. V prvi številki revije »Log«, ki je revija za mednarodno literaturo, kot piše v podnaslovu, so zbrani prispevki nekaterih novih nemškopišočih avtorjev z novimi oblikami pisanja, a tudi primeri pesništva iz Avstralije, Indije, Južne Afrike in Slovenije. Peter Kersche je tako prevedel pesmi Daneta Zajca, Tomaža Šalamuna in I.G. Plameña. Objavljena so seveda tudi kratka poročila o novih literarnih publikacijah na nemškem knjižnem prostoru. Naslednja številka revije »Log« bo izšla v septembru.

Vse te »obrobne« iniciative v Brezah pa tudi dokazujejo, da je to mednarodno srečanje konec maja koristno in tudi spodbudno za življenje literature in za njeno večjo komunikativnost. Koristna in vzpodbudna so pisateljska srečanja v Brezah kot taka, zakaj iz njih rastó prijateljstva in kljub določenim polemičnim naostrenostim tudi skupne duhovne hoje — kljub različnostim — v našo skupno duhovno bodočnost.

Lev Detela

—O—

ČESTITAMO

Boris Pangerc je diplomiral 21. t.m. na filozofski fakulteti ljubljanske univerze iz slovenskega jezika in književnosti. Čestitajo mu prijatelji in Novi list.

Dve novi knjigi o Slovenski Benečiji

Kot knjižna izdaja Študijskega centra Nediža in v založbi Založništva tržaškega tiska je izšel zbornik v knjižni obliki »Govor, jezik in besedno ustvarjanje v Beneški Sloveniji«, ki vsebuje prvi ciklus predavanj z Benečanskih kulturnih dnevo v Škrutovem (Sv. Lenart) iz let 1973 in 1974. Zbornik vsebuje šest predavanj oziroma razprav. Avtor prve, ki ima naslov »Slovenska narečja«, je Tine Logar. Teze, ki jih razvija v njej, je objavil tudi že drugje in verjetno je nekatere od časa, ko je imel to predavanje, tudi že nekoliko spremenil in popravil, kajti zadnji čas prihaja ob bolj načrtnem in zlasti bolj sproščenem delu na dan vse več novih jezikovnih dejstev, kar zadeva narečja, saj danes se več dela in snema na terenu kakor svoječasnno, ko so jezikoslovci delali predvsem za pisalno mizo in na osnovi že prej zbrane literature. Vsekakor razpravlja o zanimivih stvareh in to tako, da spodbuja k novemu iskanju in h konstruktivnim polemikam, saj o slovenskih narečjih še dolgo ne bo izrečena zadnja beseda. Obratno, lahko bi rekli, da se glavna razprava o njih šele zdaj začne.

K polemiki oziroma k dialogu izzivajo tudi izvajanja znanega italijanskega jezikoslovca in etnografa G.B. Pellegrinija »Slovansko-romanski jezikovni stiki s posebnim ozirom na Furlanijo«.

Veliko novega zvemo iz predavanja Pavleta Merkuja »Tersko narečje«, prav tako pa tudi iz njegovega drugega predavanja oziroma razprave »Slovenski rokopisi Beneške Slovenije v preteklih stoletjih«. Obe razpravi sta jasen dokaz

Merkujevega lastnega neutrudnega raziskovanja na terenu, na osnovi katerega bo edino mogoče priti naprej v proučevanju zgodovine in današnjega stanja narečij, s tem pa tudi slovenskega jezika kot celote, saj je sestavljen iz drobcev, ki so jih prispevala vsa slovenska narečja, čeprav v različni meri, in prav tako raziskave bodo pripomogle, da bo počasi prodrli v knjižni jezik tudi odgovarjajoči delež beneško-slovenskih oziroma najbolj zahodnih slovenskih narečij, ki so bila dozda iz zgodovinskih razlogov odrinjena.

Milko Matičetov je objavil predavanje »Ob zibki ljudske pesmi v Reziji«, Breda Pogorelec pa je zastopana s predavanjem »Slovenski knjižni jezik v Beneški Sloveniji«.

Vse te razprave bi zaslužile obširno strokovno oceno, pa tudi komentarje širših krogov, ki jih zanimajo jezikovni problemi in ki poznajo naša zahodna narečja. Upajmo, da se bo to tudi zgodilo in se bo tako razvila plodna razprava.

Pri isti založbi in v redakciji Slovenskega raziskovalnega instituta je izšla tudi knjižica v italijanščini »La scuola nella Benecia — Problemi e proposte« (t.j. Šola v Benečiji — Problemi in predlogi). Avtorja sta Viljem Černo in Paolo Petricig. Zadnji je prispeval tudi didaktične pripombe. Gre za nekako praktično napotilo za to, kako naj bi uvajali v šole v Slovenski Benečiji tamkajšnje narečje in pouk domoznanstva o domaćih krajih. Torej nadvse koristna knjižica, ki ji je želeli obilo uspeha pri tistih, katerim je namenjena.

PROSTOR MLADIH

Obračun letošnjega delovanja SKK

Tako, končno smo v poletju! To nam pravi koledar. Po vremenu tega gotovo ne bi spoznali. Pozoren opazovalec pa lahko ugotovi še en znak poletja: zaključek letnega delovanja kulturnih organizacij in razcvet vaških praznikov. O uspehu teh slednjih bomo govorili in pisali na koncu poletja. Jaz bi se omejila na zaključeno delovanje kulturnih organizacij, ene izmed teh: Slovenskega kulturnega kluba.

Na začetku letošnje sezone je bilo v vrstah klubovcev precej problematično. Odbor je v prejšnjem letu od sobote do sobote ugotavljal upadanje obiskov in brezbriznost slednjih. Stalno so se kopičili upravičeni in neupravičeni očitki odboru. Ta se je tudi občutno skrčil. Ob vsem tem dogajanju je moral preostali odbor ob začetku letošnjega leta reševati zelo težka vprašanja. Ima sploh smisel nadaljevati z dejavnostjo neke organizacije, ki skoraj nima članov? Če je to še vedno potrebno, kako naj odbor, načrtuje redno dejavnost? Kako prepričati člane, da je klub tudi njihov in da so tudi oni odgovorni za to, kar se v njem dogaja? Zaradi teh težav smo nekoliko zamudili z začetkom delovanja, tako da je nekatere že skrbelo, kaj bo z nami.

Vendar smo preko ognjevitih razgovorov s člani, ugotovili, da Klub mora še obstajati, ker ima svojo važno vlogo med nami in ker so mladi ljudje, ki se za njegovo delovanje zanimajo in ga podpirajo. Okrepljeni s temi zagotovili smo torej zaorali v novo leto, ki smo ga začeli 9. oktobra z bogatim družabnim večerom. Od sobote do sobote smo se zbirali na predavanjih, ob okroglih mizah, literarnih in umetniških večerih, razgovorih, gostovanjih, filmskih predstavah in zabavnih večerih. Najbolj so uspeli:

srečanje s Petrom Cvelbarjem o njegovi radijski oddaji, predstavitev nove knjige pisatelja Borisa Pahorja, debatni večer o Literarnih vajah, okrogla miza o narodnozabavni glasbi, Prešernova proslava s predstavo A.P. Čehova — Snubača in običajno veselo Miklavževanje. Zelo sta uspela tudi dva zabavna večera, ki so ju pripravili člani sami.

Letos smo uvedli kratek uvod pred koncerti Glasbene matice, ki so bili tudi dobro obiskani.

Važna točka letošnjega programa je bil Občni zbor. Ta je bil letos precej zapoznel, zato pa tudi zelo živahen. Po poročilih se

je razvnela živahna debata, ki so se je udeležili čisto vsi prisotni s pripombami in predlogi. Na tem občnem zboru smo razčistili pojme o splošnih problemih kluba in pretresli nekaj točk, ki smo jih izvedli, ali jih še bomo v nadaljnjem delovanju.

Nedvomno je, da je SKK letos preživel težavno leto! Včasih so se njegovi temelji res hudo zamajali. Vendar mislim, da smo težave premagali in smo sedaj bolj močni, kot smo bili prej. Določene spremembe v življenju mladih so nujno vplivale tudi na delovanje mladinske organizacije, kot je SKK. Iz obdobja negotovosti in težav smo se naučili, da moramo biti bolj prožni in odprti do problemov, ki nas obkrožajo, in predvsem do sočloveka. Bogata tradicija je gotovo velik zaklad, vendar gre življenje svojo pot in če hočemo biti uspešni, ne smemo zastajati za njim.

M. B.

Izšla je junijska številka »Jambora«

Skavti so nedvomno najbolj delovna in najbolj inteligentno vodena slovenska mladinska skupina oziroma organizacija na Tržaškem in Goriškem. To v obilni meri dokazuje tudi njihov mesečnik »Jambor«. Zdaj imamo pred seboj že osmo, junijsko številko, ki je sicer — kot vse ostale — samo šapilografirana, vendar pa tudi v taki obliki razodeva vestnost urednika, skrb za obliko, vsebino in zlasti za pravilno slovensko besedo.

Na uvodnem mestu prinaša članek ki je v skladu s tem letnim časom, ko se pripravlja na počitnice, kdor se more. In skavti mislijo ta čas nedvomno dobro izkoristiti, ne samo za navadne počitnice, ampak tudi za taborjenje. Članec ima namreč naslov »Kmalu na tabor, na tabor!« in vsebuje praktična navodila za taborjenje, zlasti za taborni ogenj. Taborjenje v prosti naravi verjetno pomeni današnji mladini še veliko več, kot je pomenilo prejšnjim generacijam, saj ima

na splošno manj priložnosti, da bi prišla v ozek stik z naravo. Močni Jastrebi, avtor članka, zato upravičeno zaključuje svoje nasvete in navodila z besedami: »Kaj še vse bi lahko povedal in svetoval, toda najboljša šola niso besede, ampak tabor in življenje na njem...«

V tej številki se zaključuje zanimivi pomorski potopis Fabia Klariča, po katerega pripovedovanju ga je napisal Boris. Morda je v njem za skavtske pojme vendarle nekoliko preveč podarka na pristaniških in nepristaniških gostilnah in praznjenju litrskih steklenic, toda ne dvomimo, da je v tem tudi nekaj mornarske latinščine, ki zelo spominja na lovsko, to pa se seveda spodobijo za vsak potopis o mornarskih dogodivščinah.

Kodrasti Volk je prispeval živahno napisan članek o »taboru voda«. Zajček nadaljuje z opisom našega Krasa in njegovih zanimivosti — to-
(Dalje na 8. strani)

Katarina Čuk:

JUTRI

Kazalci so se pomikali k polnoči, ko se je končno Tamara v spremstvu prijateljev vrnila domov.

Preden je stopila v hišo, se je ustavila pri vratih in nekajkrat globoko vzdihnila sveži zrak, da bi mama ne zapazila, kako smrdi po cigaretnem dimu.

Mogoče bi tudi nič ne rekla, toda kaj bi jo vznemirjalo s takimi malenkostmi. Mama bi se prav gotovo prestrašila, da ji že razpadajo pljuča.

»Pretirano se boji zame. Še tega bi se mi manjkalo, da bi me poslala h kakemu zdravniku...«, si je mislila.

Neslišno je odprla vrata, čeprav je vedela, da ji ne bo nihče nič rekel zaradi pozne ure. To je delala že iz navade, da bi mame ne prebudila.

Spomnila se je, kako ji je prvič, ko je prišla pozno domov, razbijalo srce. Sedaj ji ni nič, vendar si je vseeno želela, da bi mama že spala. Šla je v kuhinjo, toda v njej je še gorela luč. Mama je sedela pri mizi in pletla pullover zanjo. Imela je obokane oči, rekla pa ni nič, le Tamara je ne-

kaj zamomljala v pozdrav. Mama jo je nekaj časa gledala, nato pa vstala in porinila na mizo krožnik juhe.

»Saj veš, da mi juha ni všeč, vedno moram jesti to, kar ti želiš. Juho kar ti pojej!«

Mama ni nič rekla, samo krožnik je odmaknila.

»Kdaj se boš poboljšala, Tamara?« je vzdihnila.

»Poslušaj, mama, svoje pridige obdrži kar zase. Res nimam volje, da bi jih poslušala. Bolje bi storila, če bi šla spat.«

»Saj tudi grem,« je skoraj neslišno rekla in odšla v svojo sobo.

Tamara je gledala za njo in razmišljala.

Odkar naju je oče zapustil, se je preveč navezala name. Kako da ne razume, da mi je zoprno, ko se vtika v moje zadeve. Vedno pogosteje se joče. Kdo ve, zakaj? Tudi danes je jokala...«

Šla je v svojo sobo in se oblečena zleknila na posteljo.

»Danes je bilo res imenitno.«

Pogled ji je zastal na posterjih, ki jih je imela po stenah. Na omaro je imela priplepljenih vse polno razglednic iz raznih krajev; niso manjkali niti filmski igralci, pevci, športniki...

Na omari je visel koledar. Bil je dovolj velik, da je na njem videla datume, tudi če

je ležala na postelji. Začela je obujati spomine na prejšnje dni.

Nedelja, ponedeljek, torek... ustavila se je. Trinajsti junij je bil obkrožen s svinčnikom. Začela je razmišljati, zakaj je datum obkrožen. Vedela je, da mora biti nekaj važnega, a se ni spomnila, kaj.

»Trinajsti junij, trinajsti junij, je ponavljala in si prizadevala, da bi se česa domislila.

»Saj res,« se je končno spomnila, »danes je mamin rojstni dan.«

Tedaj je razumela, zakaj je bila mama vsa v solzah. Mogoče je prav zato bedela, da bi videla, ali se je spomnila na njen praznik.

»Pozabila sem, prav res pozabila,« se je sama pred seboj opravičevala Tamara. »Pravzaprav to ni lepo od mene, toda kaj morem? Vsaj šop rož bi ji bila lahko kupila. Mama se zelo žrtvuje zame, toda rada bi me imela vso zase. Kako pa naj bom vedno z njo, ko pa imam toliko drugih opravkov! Jutri ji kupim lepo darilo in... ne — prepozno je. Lahko bi sedaj stopila k njej v sobo in ji voščila, toda tudi sedaj je prepozno.«

Mama je razočarala...

»Mama, oprost, pozabljava sem, mogoče se bom morala poboljšati...«, si je rekla.

KNUT HAMSON

POTEPUHI

OOOO Poslovenil Oton Župančič OOOOOOOOO 8 OOOO

Avgust je nenadoma brzojavko razpečatil in čital, ali se vsaj delal, kakor da čita. »Natanko, kakor sem si mislil,« je vzkliknil takoj. »Karolus meni, da sme zahtevati nesramno ceno, kar sam preberi!«

Edevart je črkoval in čital brzojavko. Po njegovem je bila cena, kakor je prav, saj je člo za novo ladjo na osem vesel s pritklinami. Avgust je rekel: »Nak, to pa že rajši odpeljiva ladjo domov in jo vrni-va!«

No, to je bilo nekaj docela drugega in Edevart ni bil zoper to. Avgust se je vrnil zopet na zemljo in se spametoval.

Isti dan pozneje je bil še bolj na tleh, ja, kaj sploščilo ga je takorekoč: Mattea je odpotovala! Ko sta prišla tovariša tja, da bi si naročila kaj toplega, je bila koliba prazna. V kuhinji sta videla samo še gole stene in mrzlo ognjišče, gospodinje ni bilo, Mattee ni bilo.

Avgust je kliknil bedasto: »Kaj — ali si že videl kaj takega?«

»Najbrž sta odpotovali,« je menil Edevart.

Avgust: »Odpotovali? Nak. Iskala ju bo-va.«

Šla sta in iskala, Avgust je vlačil celò harmoniko s seboj, hotel je Mattei zaigrati. Pri sosedih nista mogla ničesar izvedeti, sosedov ni bilo več, skoraj vse kolibe so bile zapuščene. Preiskala sta ves trg, a srečala nista skoraj živega človeka. Stopila sta na nabrežje, a tudi mali parnik se je bil že odpeljal.

Avgust, prevarjeni fantič, si je to k srcu gnal. Treba ga je bilo tolažiti, zdaj pa zdaj se je ustavil in buljil predse.

Edevart je rekel: »Saj, saj, ampak zate je nemara najbolje tako, sam ne vem, za-kaj če je taka —.«

Avgust ni odgovoril.

Edevart je nenadoma vzkliknil: »Ampak prstan je odnesla!«

»Odkod je pravzaprav doma, veš ti?« je vprašal Avgust mrko.

»Ne, odkod bi vedel? Ali ti sam ne veš?«

»Ah, srečno pot in prstan za nameček, to še ni najhujše!« je rekel Avgust. »Ampak včeraj sem ji dal tudi svojo uro.«

Edevarta je vrglo vznok: »To se pa ša-liš!«

Avgust se ni šalil, vse to ga ni niti ma-lo zabavalo. Bil je ves pobit. Edevart je mo-ral skrbeti za najpotrebnejše brašno na pot in je bil sploh zopet vodnik, oni ni bil za nič več.

In Avgustu je bilo čedalje bolj klavarno pri srcu, iz preprostega vzroka, ker sta se morala trdo poprijeti dela. Čez Hadselski fjord sta imela dobro sapo, nato pa je ve-ter odnehal in morala sta čoln preveslati skozi ves dolgi Raftski preliv. Za avgusta je bilo to precej napora, znoj ga je oblival, in kosoma si je slačil obleko. In ko naj bi bila naposled večerjala, se je samo zlek-nil v čoln in ni mogel nič več.

»Ali nimaš kanca žganja?« je rekel Edevart. »Slišal sem, da požirek žganja po-maga.«

Toda Avgust ni bil pivec, ni se mogel, kakor drugi, po pijanosti popraviti z no-vim žganjem, nasprotno, da ta lek ni mo-gel pomisliti brez studa.

Kar vpraša Avgust: »Čemu bi moral prav za prav spet domov?«

Čez nekaj časa je odgovoril Edevart: »Čemu morava domov? Pred vsem hočeva vrniti čoln!«

»To lahko rečeš ti, jaz pa ne.«

»Kako to?«

Avgust se opre na komolec in odgovori obupano: »Da, to ti hočem razložiti, posoj-nine ne morem plačati.«

Edevart dolgo časa molči, toda Avgust klepeče zdaj dalje, klepeče bedasto in raz-draženo: »Kaj pa buljiš vame? Tako je, ka-kor pravim: nimam za posojnino.«

Edevart si upa reči: »Pa si hotel čoln celo kupiti?«

Tedaj odgovori Avgust: »To je bilo ta-krat, ali ne razumeš? Takrat bi ga bil lah-ko kupil in tudi plačal.«

Tega ne verjamem, bi bil lahko nema-mara odgovoril Edevart, vendar je molčal. Kaj naj si misli o svojem tovarišu? Sumil je, da se je ljubi Avgust silno širokoustil. Kaj pa je utegnil vsega skupaj pri svojih kožah zaslužiti? Ne take sile, nobenega bo-gastva, samo debelo denarnico, polno po-sameznih bankovcev. Ob tem ne moreš ži-veti do konca dni z zlatimi verižicami in pr-stani.

»Imaš ti še kaj denarja?« je vprašal Av-gust.

»Jaz? Ne Bog ve kaj.«

»Pomagati mi moraš. Za to ti dam svoj novi suknjič.«

»Toliko pa ne zmorem,« je menil Ede-vart.

Preštela sta njegov denar in Avgust je rekel: »Dovolj je, vzemi si suknjič!«

Edevart: »Suknjiča vendar ne moreš dati!«

Avgust zopet lahkomišelno in radodarno: »Tebi bo bolj prav hodil kot meni.«

Zdaj se bo vrnil s svojega potovanja dokaj ubog, in če je svoje dni upal, da se bo doma nad fanti razpenjal, je šla zdaj ta nada po vodi. Kljub temu se je Avgustu po malem vrnila dobra volja, za sedaj se je izvil iz najhujših škripcev, mogel bo plačati posojnino za čoln, in ostal mu je še zlat prstan in harmonika. Tudi s takimi stvarmi moreš v siromašnem kraju poka-zati moža. Avgustu se je nenadoma zopet zahotelo jesti in rekel je, da mora posku-siti brašno s trga. Da, Avgust se je zopet osrčil. Ko sta proti jutru dospela v Zahodni fjord, sta dobila tudi ugoden veter in ni ji-ma bilo treba več veslati.

»Kaj, kaniš poleti,« je vprašal Edevart.

»Nekaj bo že,« je odgovoril Avgust ži-vahno. »Zakaj vprašuješ?«

Avgust se je zamislil, sedel je spredaj v čolnu in ni imel ravno nič opraviti. Bil je, kakor bi dremal. »Kaj bom poleti?« je re-kel nato. »No, ti skrbiš zame? Edevart, ni treba.«

Edevart nikakor ni bil tako trdno pre-pričan, da bo poleti tovarišu ves svet od-

prt, molčal je. Nenadoma si je Avgust umil v morju roke ter si jih nato posebno skrb-no otrl ob hlačah, potem je prijel harmoni-ko, vteknil prste v svilene stremenke in u-rezal bistro koračnico. Edevart ni mogel zadržati vzklika: »Čudo in prečudo, kako znaš!«

Avgust je pljunil v vodo in odgovoril: »Doma nikar ne pripoveduj!«

Edevarta je globoko pretreslo, njegov tovariš ni nikoli omenil, da zna igrati. Ne-kaj posebnega je med ljudmi, prismoda in velik norec, toda iz vruga usekan. Ali mo-reš vedeti, kam bi ga dejal? Ali se ni na njunem potovanju neverjetno klavarno vēdel in se zaradi toče in nevihte od same groze jokal? in ali se ni izpovedal tolikanj grehov in grdobij iz svojega nemirnega življenja, zdaj pa sedi isti človek tukaj in igra naj-lepše svatovske in plesne pesmi in nato zapoje angleško pesem, ki se vjema. Velike darove ima.

»V svojem življenju sem igral pred go-spodo in navadnimi ljudmi,« je rekel Av-gust.

»Kje si se pa naučil?«

Avgust je to vprašanje preslišal in je na-daljeval: »Igral sem že pred kraljem.«

»Beži no!«

»Pred kraljem Zadnje Indije. Bil je črn in je imel čekane. Okoli njega je stalo na tisoče ubijačev, al jaz in on sva se dobro vozila. Zaigraj mi kakšen ples, Avgust, je rekel.«

»Kako mu je bilo pa ime?«

»Kaphavaripeilunglog.«

»Kakšna žlobodra, Bog se usmili!«

»Da, tako mu je bilo ime,« je rekel Av-gust ponosno. »Kaphavaripeilunglog. Pa da ti je bilo videti uhane, ki jih je nosil v ušesih: viseli so mu do samih ram in bili so iz človeških zob, iz zob vseh njegovih sovražnikov, podaril sem mu svojo harmo-niko.«

»Svojo harmoniko si mu podaril?«

Avgust se je zvito nasmehnil: »No, po-vedal ti bom, Edevart, ne zastoni in kar tako. Dobil sem polno nabitih zabojev.«

Edevart je imel čisto prazen obraz, ker mu ni šlo v glavo: »Polno nabitih zabojev, s čim nabitih?«

(Dalje)

—O—

Junjska številka »Jambora«

(Nadaljevanje s 7. strani)

krat piše o fosilih —, F.P. pa piše pod naslovom »Glasbeni utrinki« o koncertu Avsenikovega an-sambla ob njegovi 25-letnici. Trobentica kram-lja o skavtski kuhinji in njenih receptih. Dobro-srčni jastreb pa je tudi v tej številki napisal ne-kaj o glasbi. Zaflavčič poroča o zadnjem sreča-nju slovenskih zamejskih skavtov, Tone piše o tem, kako živeti z naravo, in Dobrosrčni Jastreb objavlja tudi nekaj misli o kristjanih. Zaključuje se povest »Skrivnostni sledovi na gmajni« in te glavne prispevke dopolnjuje še veliko krajših, vsi skupaj pa dajejo Jamboru pester in veder značaj.

Izdajatelj: Engelbert Besednjak nasl. ♦ Reg. na so-dišču v Trstu dne 20.4.1954, štev. 157 ♦ Odgovorni urednik: Drago Legiša ♦ Tiska tiskarna Graphart, Trst - ulica Rossetti 14 - tel. 77.21.51